

Luenke provskrivning.

Åttonde Klassen.

Vårterminen 1909.

Maria Håkansson.

Barnomsminnen.

Över barnomsåren vitar ett lyckligt och sagolikt skimmer. Goda och ljusa intryck härifrån följa oss hela livet igenom. I livets bittra stunder, när allt ser mörkt och hopplöst ut, då stiga ljusa barnomsminnen fram liksom goda åter och gjuta i hopplöshetens mörker något av barnets glada förtröstan. — Men från barnomsåren kan även gömmas dystra och sorgliga minnen, som över framtiden kasta mörka skuggor; men

2
^{Andarna}
(om dessa minnen) vad kan jag väl säga, jag som levat fram min barnoms i hägnat av ett gott och kärleksfullt hem? Först nu när livet ligger framför mig, det verkliga orosfyllda livet, förstår jag, vad det innebär att hava häst och att hava ett gott hem.

För mitt inre uppsprullar sig den ena bilden efter den andra från min tidigaste barnoms. Hur väl minns jag ej det stora pappesbruket vid Göta älv, ej långt från Vänersås, där även bildas

mäktiga fall. Vad det busade och
dånade när vattenmassorna stöfde
fram! Det var hemskt att stå ^{på} bron med
det virvlande vattnet djupt under mig,
men det var med en viss förtjusning
jag såg vattnets vilda lek kring stenar-
na.

Jag fick ej gå ensam över bron
och inte heller till den stora porten där
framme, som ledde in till fabriksom-
rådet. Vad jag minns den där stora porten
väl! Överst var infällt en stor aurlång

4.
medaljong' med Vargöns vapen: en varg
som hoppar över en ström. Till vänster
i porten satt den gamle vänlige port-
vakten ut genom sitt lilla fönster, när
man gick förbi. Där till höger reste
sig kontorsbyggnaden med sitt höga torn,
och i ett av fönstren såg jag pappas huvud
ofria skymta. Hela förmiddagarna var
pappa på kontoret, och var morgon följde
jag honom till bron. Så länge fick jag
inte gå. Till middagen kom pappa
hem, ofria fört men ändå glad och

och vänlig. Han hade nog rypligt mycket
att göra, tänkte jag ofta, men jag hade
ingen aning om hur mycket arbete och
ansvar, som i själva verket medföljer en
disponents plats.

Hela dagarna var jag lämnad
åt mig själv. Systerne var i skola i Väners-
borg och kommo ej hem annat än till
söndagarna och lören. Vad jag väl minns,
hur de retade mig, bara på lek, men det
kändes ändå mycket tungt ibland, och jag
undrade ofta, om jag verkligen ^{var} så hot-

6.
skänd och oövelig, som jag fick höra
av mina ritsamma systrar. De voro så
mycket äldre än jag, och som jag var
yngst, tyckte de, att det var deras plikt
att "uppföstra" mig. Hur små och
obetydliga dessa förtulligheter voro, märker
jag nu, och jag kan ej annat än med
ett leende tänka tillbaka på hur "förfärligt
skygga" systerne voro, och hur jag gråtande
beklagade mig för mamma. Var inte
hon till hands så hade jag min gamle vän
spets att utgjuta mitt tråkna hjärta för.

Spets var en gammal soldat
 och skötte nu Härdgården, var ved och
 vatten och hjälpte till med smått och gott.
 Hela dagarna följde jag Spets i hälsarne.
 Jag var med och hjälpte till så gott jag
 kunde i Härdgården vid drivbänkarna, ^{och} (ellu)
 när Spets var ved till köket, var jag med
 och plockade ned veden i vedlären. Spets
 sov middag i vedboden och då kände
 jag mig mycket ensam och gick ofta och
 tittade, om inte Spets skulle vakna snart

Om vintern var det alltid Spets,

som visade mig de bästa källbäckarna,
 och han stod ofta kvar en stund och såg
 till, att jag kunde styra rätt och inte
 gjorde mig illa på något sätt. Men jag
 hade även en annan vän, Kustan Johansson.
 Av honom minns jag ej så mycket, endast
 att han, när han kom kända från Häden
 alltid, hade karameller med till mig, och
 det måtte jagit mig tjäna.

Ja, dessa två gamla heder-
 liga och enkla människor voro min
 sällskap under mina sju första vinternar.

Jämnåriga Fräffade jag sållan, och detta bidrog nog mycket till att jag blev blyg och inbunden. Jag levde i min egen drömvärld.

Så var jag ofta sjuk, och jag minns, hur mamma satte långa stunder och berättade saker för mig. —

När jag var sju år, flyttade vi till Stockholm, och jag kom till skolan. Nu började arbetet på allvar, och nu slutade det ensliga och drömvandande livet, som gjorde mig så lycklig. Nu fick jag ej mer gå ned till de busande fallen, som sjungit så

många underbar sång för mig, och min gamle vän Spets var jag kanske för alltid skild ifrån.

Vilken ny värld öppnade sig ej för mig! Allt var nytt, kamraterna, skolan, livet i staden, allt föreföll mig så underligt och främmande. Men i barmdomen är sinnen lätt mottagligt för inflytt, och år från år har sällskapet med jämna åriga förvandlat den blyga och inbundna flickan från landet och gjort henne ett mer tillgängligt väsen. —

AB